

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4292/2567

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงนนทบุรีโจทก์ นาย บ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตร. พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 23, ป.อ. มาตรา 68

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุกและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตร. ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และในกรณีนี้ ป.วิ.อ. มาตรา 221 ไม่ได้บัญญัติให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาได้ การอนุญาตให้ฎีกาของผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงไม่ชอบ เมื่อมีเหตุตามกฎหมายที่ทำให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ศาลฎีกาก็ชอบที่จะหดยกพยานหลักฐานทั้งปวงที่ปรากฏในสำนวนขึ้นวินิจฉัยและยกฟ้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215, 225 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุก 1 เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนมีกำหนด 1 เดือน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุกและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตร. ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ที่จำเลยฎีกาว่า นาง ร. และผู้เสียหายร่วมกันใช้มือทำร้ายนางสาว ฐ. หลายครั้ง จำเลยเข้าไปห้ามและใช้มือผลักผู้เสียหายเพื่อไม่ให้ทำร้ายร่างกายนางสาว ฐ. เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นการป้องกันอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวนางสาว ฐ. และพอสมควรแก่เหตุ กับที่ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาหรือกักขังจำเลยที่ในที่อยู่อาศัยของจำเลย ฎีกาของจำเลยจึงเป็นการโต้เถียงข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ฟังมาเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายที่จำเลยยกขึ้นอ้างและเป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการกำหนดโทษ จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่ต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว และในกรณีนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ไม่ได้บัญญัติให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาได้ การอนุญาตให้ฎีกาของผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อย่างไรก็ตามแม้ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ฟังมาว่า จำเลยใช้มือชกต่อยผู้เสียหายที่บริเวณจมูกจนได้รับอันตรายแก่กาย แต่เมื่อพิจารณารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีปรากฏว่า นาง ร. และผู้เสียหายใช้มือของบุคคลทั้งสองทำร้ายใบหน้านางสาว ฐ. ภริยาของจำเลย

โดยนางสาว ฐ. ไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนหลังเกิดเหตุเพียง 1 วัน แสดงว่าวันเกิดเหตุ นาง ร. และผู้เสียหายได้ร่วมกันรุมทำร้ายใบหน้าของนางสาว ฐ. ด้วยกัน พฤติการณ์ดังกล่าวนับเป็น ภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภัยอันตรายถึงแก่นางสาว ฐ. แล้ว จำเลยย่อมมีสิทธิเข้าไปป้องกันนางสาว ฐ. ซึ่งเป็นภริยาจำเลยให้พ้นจากภัยอันตรายดังกล่าวได้ แม้จำเลยชกผู้เสียหายไปโดยแรงแต่ก็เป็นการชกเพียงครั้งเดียว และเมื่อจำเลยชกผู้เสียหายล้มลง จำเลยก็ไม่ได้ชกผู้เสียหายซ้ำอีก การกระทำของจำเลยจึงเป็นการป้องกันพอสมควรแก่เหตุและไม่ เกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ซึ่งแม้พฤติการณ์ที่ว่านาง ร. และผู้เสียหายได้ร่วมกันรุมทำร้ายนางสาว ฐ. จนเป็นเหตุให้ การกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันหรือไม่จะเป็นปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งต้องห้ามฎีกา แต่เมื่อมีเหตุ ตามกฎหมายที่ทำให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด ศาลฎีกาก็ชอบที่จะหยิบยก พยานหลักฐานทั้งปวงที่ปรากฏในสำนวนขึ้นวินิจฉัยและยกฟ้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215, 225 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานทำร้ายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ กาย ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

องค์คณะ

ปริญญญา สุตรสุวรรณ · เขต กวีบริบูรณ์ · ธีระศักดิ์ วรวิงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4292/2567>